

ಅನುವಾದದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆ

ಡಾ. ಮಲರ್ ವಿಳಿ ಕೆ.

ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ಪ್ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

ಬೆಂಗಳೂರು.

Article Link: <https://aksharasurya.com/2023/07/malarvili-k-2/>

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯಿಲ್ಲದ ಜಗತ್ತನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಒಂದು ಕಡೆ ಉದ್ಭವವಾದ ಭಾಷೆಯೇ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಭಿನ್ನಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬದಲಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಭಾಷೆಯೆಂಬುದು ಯಾವಾಗ? ಎಂದು? ಉದ್ಭವವಾಯಿತು ಎಂದು ನಿಖರವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗದು. ಆಯಾಯಾ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಭಿನ್ನ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಬರಹವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಕ್ರಮೇಣ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರು ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಾಗ ಭಾಷಾಂತರದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ತಲೆದೋರಿರಬಹುದು. "ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ವಸ್ತು, ಅನುಭವ, ಭಾವನೆ, ಧ್ವನಿ ಮೂಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ತರುವುದೇ ಅನುವಾದ" ಎಂಬುದು ಜಾನ್‌ಸನ್ ಎಂಬ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ (ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬೋಧನೆ-72)

ಜಾಗತೀಕರಣದ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರ / ಅನುವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾಷಾಂತರ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯ ಹಾಗೂ ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಯಲು ಕಷ್ಟ ಸಾಧ್ಯ. ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷಿಕರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಜೀವನ ಕ್ರಮ, ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಭಾಷಾಂತರವೆಂಬುದು ಭಿನ್ನ ಭಾಷಿಕರ ನಡುವೆ ಭಾಷಾ ಸೇತುವೆಯಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ರವೀಂದ್ರನಾಥ ತಾಕೂರರು ಹೇಳಿರುವಂತೆ "ಭಾಷಾಂತರ ಅಪರಿಚಿತರನ್ನು ಸಹೋದರರನ್ನಾಗಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮದಲ್ಲದ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಮಗೆ ಸ್ಥಾನ (ಸದಸ್ಯತ್ವ) ವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ" (ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬೋಧನೆ-73) ಭಾಷಾಂತರದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜ್ಞಾನ, ತಿಳಿವಳಿಕೆ, ವಿಭಿನ್ನ ಮನೋಭಾವ, ವೈಚಾರಿಕತೆ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ವರ್ಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಕಾನ್ ಸ್ಟೆನ್ಸ್ ಗಾರ್ನೆಟ್ ಎಂಬ ಸ್ತ್ರೀ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ರಷ್ಯನ್ ಸಾಹಿತಿಗಳಾದ ಟಾಲ್‌ಸ್ಟಾಯ್, ಗೋಗಲ್, ದಾಸ್ತಾವಸ್ಕಿ, ಗಾರ್ಕಿ, ಚೆಕಾಫ್ ಮುಂತಾದವರ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿದರು. ಈಕೆಯ ಈ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೆಚ್. ಇ. ಬೇಟ್ಸ್ ಇದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೂ ಈ ಸ್ತ್ರೀಯ ಕಠಿಣ ಶ್ರಮ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿಭೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಒಗ್ಗೂಡಿದಂತಹ ಅನುವಾದ ದೊರಕದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕನ್ ಸಣ್ಣ ಕಥಾ ಚರಿತ್ರೆಯೇ ಬೇರೆ ಬಗೆಯಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬ ಇವರ ಹೇಳಿಕೆ ಭಾರತೀಯ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಭಾಷಾಂತರ ಚರಿತ್ರಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. (ತಮಿಳ್ ಸಿರುಕ್ಕದೈವರಲಾರುವಳಚಿ - ಪುಟ 148-149)

ಕಾವ್ಯ ಕವಿತೆ, ಸಣ್ಣ ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಭಾಷಾಂತರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಆ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣ, ಛಂದಸ್ಸಿನ ನಿಯಮಗಳು, ಪದಪುಂಜಗಳು, ವಾಕ್ಯರಚನೆ, ಗಾದೆ, ನಾಣ್ಣಡಿ, ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳು ಹಾಗೂ ಆ ಭಾಷಿಕರ ಸಾಮಾಜಿಕ - ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಂಶಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಭಾಷಾಂತರಕಾರನಿಗೆ ಪರಿಚಯವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮೂಲಭಾಷೆಗೆ ಚ್ಯುತಿ ಬಾರದಂತೆ, ಲಕ್ಷ್ಯಭಾಷೆಗೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಭಾಷಾಂತರಕಾರನ ಸೃಜನ ಶೀಲತೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಸಹಕರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನಿರ್ವಿವಾದ.

ರಾಜ್ಯ, ರಾಷ್ಟ್ರ, ಭಾಷೆ ಭಿನ್ನವಾದರೂ ಭೂಮಿ, ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ನಿಸರ್ಗ, ಹಸಿವು, ಪ್ರೀತಿ, ಕೋಪ, ಸಂಕಟ, ಜನನ, ಮರಣ ಇವೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನವಾದುದು ಅಲ್ಲವೇ? ಹಾಗಾಗಿ ವಿವಿಧ ಕಾಲಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಳಿದಂತಹ ಭಿನ್ನ ಭಾಷಾ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಸಮಾನ ಮನೋಭಾವಗಳನ್ನು ಸಂವೇದನೆಗಳನ್ನು ಅನುವಾದದ ಮುಖೇನ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಅನುವಾದಕನಿಗೆ ಅನುವಾದ ಎಂಬ ಕೆಲಸ ಪವಿತ್ರವಾದುದು. ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸಮನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು. ಮಡಿವಂತಿಕೆ ಸಲ್ಲದು. ಮಾನವನ ಏಳಿಗೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಹಾಗೂ ವಿಭಿನ್ನ ವಿಚಾರಗಳು ಭಾಷಾ ಪಕ್ಷಪಾತವಿಲ್ಲದೆ ಸಕಲ ಜನರಿಗೂ ಹೋಗಿ ತಲುಪಿಸುವ, ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಿಸುವ ಗುರುತರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಒಬ್ಬ ಅನುವಾದಕರಿಗೆ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಅನುವಾದಕರು ಒಂದು

ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಾವು ಪಡೆದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಸಂತಸ ಹಾಗೂ ತಿಳಿವು, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದಿಸಿ ತನ್ನೂಲಕ ಆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯ ಓದುಗರಿಗೆ ಹಂಚುತ್ತಾನೆ.

ಅನುವಾದವೆಂಬುದು ಸೃಜನಶೀಲ ಅಲ್ಲದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಮೂಲ ಕೃತಿಯನ್ನು ವಿಭಿನ್ನ ಅನುವಾದಕರು ಪದಕ್ಕೆ ಪದಶಃ ಎಲ್ಲಾ ಅನುವಾದಕರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನುವಾದಿಸುವ ಸಂಭವ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಒಂದೇ ಮೂಲ ಕೃತಿಯ ಹಲವು ಅನುವಾದಗಳಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಪ್ರಮಾಣದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಇರಲು ಕಾರಣ ಆಯಾಯ ಅನುವಾದಕರ ಶಬ್ದಕೋಶಗಳ ಜ್ಞಾನ, ಮನೋಧರ್ಮ, ದೃಷ್ಟಿಕೋನ, ಭಾಷೆಯ ತೊಡಕು, ಮೂಲ ಭಾಷೆಯ ಭಾವ, ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುವುದಾಗಲೀ, ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಯಭಾಷೆಗೆ ತರುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುವಾದಕರ ಪ್ರತಿಭಾಸಾಮರ್ಥ್ಯದಲ್ಲಿನ ವೈದೃಶ್ಯತೆ ಆಗಿದೆ. ಈ ಭಿನ್ನತೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಅನುವಾದಕರ ಸೃಜನ ಶೀಲತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಸೃಜನ ಶೀಲ ಕವಿಗಳಂತೆಯೇ, ಅನುವಾದಕರಿಗೂ ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಚಿಂತನೆ, ಜನರ ಮನವನ್ನಾಕರ್ಷಿಸುವಂತಹ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಅನುವಾದಿಸುವುದು ಒಳಿತು ಎಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಅವರ ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ತಾವು ನೆಲೆಸಿರುವ ನಾಡಿನ ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಪರೂಪವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಭಾಷಾಂತರಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯ. ಹೀಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಅಥವಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದಿಸುವ ಈ ಕೊಳು-ಕೊಡೆ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಹತ್ತರವಾದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ಕನ್ನಡದ ಚಂಪೂ, ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ, ತ್ರಿಪದಿ, ಆಧುನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳು ತಮಿಳಿಗೆ ಅನುವಾದಗೊಳ್ಳುವ, ಹಾಗೆಯೇ ತಮಿಳಿನ ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯ, ತಿರುಕ್ಕುರಳ, ತಿರುಮುರೈ ಆಧುನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಗೊಳ್ಳುವ ಈ ಬಗೆಯ ಅನುವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯವಾಗಿ ವೈಚಾರಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಉದ್ದೀಪನಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲವೇ! ಇದು ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗೂ, ಎಲ್ಲ ಅನುವಾದಕರಿಗೂ ಅನ್ವಯ. ಒಟ್ಟಾರೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಭಾರತೀಯರಾದರೂ ಭಿನ್ನ ಭಾಷೆಗಳ ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಪದ್ಧತಿ, ಆಚರಣೆ,

ಗಾಡೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಚಾರಗಳು, ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿ, ಅಡುಗೆಯ ಬಗೆಗಳು, ನಂಬಿಕೆ, ಮೂಢ ನಂಬಿಕೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯತೆ ಉಂಟು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕನ್ನಡ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತುನೋಡೋಣ.

ತಮಿಳಿನಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಕನ್ನಡದಿಂದ ತಮಿಳಿಗೆ ಒಂದು ಕಥೆ, ಕವಿತೆ, ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಅನುವಾದಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಿಕರ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಹಾಗೂ ತಮಿಳು ಭಾಷಿಕರ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ತೋಚಿದರೂ, ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ನೈಜತೆ ಇರಬೇಕೆಂಬುದಾದರೆ ಬದಲಾಯಿಸಕೂಡದು. ಅಂದರೆ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಕುಂದುಂಟಾಗದಂತೆ ಕೆಲವು ಪರ್ಯಾಯ ಪದಗಳು, ಪ್ರಾಸಕ್ಯಾಗಿ ಕೆಲವು ಪದಗಳ ಬದಲಾವಣೆ ಹಾಗೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ನೀಡದ ಗಾಡೆ, ನಾಣ್ಣಡಿಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯ ಭಾಷೆಯ ಜಾಯಮಾನಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಅದರೆ ಅನುವಾದವೆಂಬುದೂ ಸಹ ಸೃಜನ ಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಂಬ ಪರವಾನಗಿ ಪಡೆದಿದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರ ಅನುವಾದ ಕೃತಿ (ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮೂಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬದಲಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ಮುಗ್ಧ ಹರ ಸಲ್ಲದು) ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿ ಮೂಲ ಕೃತಿಕಾರರ ಅಸ್ತಿತ್ವೆಗೆ ಭಂಗವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬಾರದು. ಅಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಲಂಕಾರವೂ ಸಲ್ಲದು, ವಿಕಾರವೂ ಸಲ್ಲದು, ಆದಷ್ಟು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಅಂದರೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಕನ್ನಡಿ ಹೇಗೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೋ ಹಾಗೆ ಅನುವಾದಿಸುವುದರಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯ ಮಹತ್ವ ಹಾಗೂ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸುತ್ತಲೇ ಲಕ್ಷ್ಯಭಾಷಾ ಓದುಗರಿಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಅನುವಾದಕರ ಗುರುತರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಆಯಾಯ ಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಕಾವ್ಯ, ಕವನ, ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಾಮಪದಗಳು, ಅಂಕಿತನಾಮಗಳು, ರೂಢನಾಮಗಳು, ಸ್ಥಳನಾಮಗಳು, ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳು.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ಕನ್ನಡ - ಚಂಪೂ, ಪಂಪ, ರತ್ನ, ವಚನ, ತ್ರಿಪದಿ, ಬಸವಣ್ಣ, ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿ, ಕೂಡಲಸಂಗಮ, ಕವಿಶೈಲ.

ತಮಿಳು - ಕೂಡಲ್, ಸಂಗಂ, ತಿಣೈ, ಕುರಿಂಜಿ, ಮರುದಂ, ತಿಣೈ, ಉಡನ್ ಪೋಕ್ಕು, ಕಣ್ಣಿ, ನಕ್ಕೀರನ್, ಕಂಬರ್, ಪಟ್ಟಿನತ್ತಾರ್, ತಿರುಮುರೈ ಇತ್ಯಾದಿ ಬಂದಾಗ

ಭಾಷಾಂತರಿಸಲ್ಪಡುವ ಲಕ್ಷ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಅಥವಾ ಅನುಬಂಧದಲ್ಲಿ ಆ ಪದಗಳ ವಿಶೇಷಾಂಶಗಳನ್ನು ನೀಡಿ, ಓದುಗರ, ಚಿಂತನೆಯ ಓಟ ಸರಾಗವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ತಮಿಳಿನ ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಣಯ ಕಾವ್ಯ ಹಾಗೂ ವೀರ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದಂತಹ ಕೆಲವು ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಆ ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಯಾವುದೇ ಲಕ್ಷ್ಯಭಾಷೆಗೆ ಅಥವಾ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದಿಸುವಾಗ ಹಲವಾರು ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತಲೆದೋರುತ್ತವೆ.

(‘ಸಿರೈಪುರಂ’) ‘ಮರೆಯೆಡೆ’ ಅಂದರೆ – ತಾನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ನಲ್ಲೆಯನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಹಗಲು ಅಥವಾ ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಕೀತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಯಾರೂ ಕಾಣದಂತೆ ನಲ್ಲರು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಮಿತುಕೊಂಡಿರುವ ಸ್ಥಳ.

ಈ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಣಯ ಕಾವ್ಯವಾದ ಕಾರಣ ಅಭಿಸರಣ/ಅಭಿಸಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಬರುತ್ತದೆ. ‘ಪಗರ್ಕುರಿ, ‘ಇರವುಕ್ಕುರಿ’ (ಶಕಟರೇಫ ರ ಬರಬೇಕು) ಹಗಲು ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಎರಡು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪದಗಳನ್ನು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಹೊಂದುವ ಹಾಗೆ ‘ಹಗಲಭಿಸಾರ’, ‘ಇರುಳಭಿಸಾರ’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವು ಉದಾಹರಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸೃಜನಶೀಲತೆಯ ಆಯಾಮವನ್ನು ವಿಶದಪಡಿಸಬಹುದು. ಶೃಂಗಾರ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ತಾರುಣ್ಯವನ್ನು, ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಆಕೆಯ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ‘ಮುಳ್ಳಿನಂತಹ ಹಲ್ಲು’ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಉಂಟು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿದರೆ ನಗೆ ಪಾಟಲಿಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತದೆ. ಅನುವಾದಕನ ಸೃಜನಶೀಲತೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಯೌವನದಲ್ಲಿ ಹಲ್ಲುಗಳು ಚಂದವಾಗಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹರಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಎಂಬೆಲ್ಲಾ ಅರ್ಥವನ್ನು ನೀಡುವ ಪದವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು ಹಳೆಗನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ/ಪದ್ಯದ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ‘ಕೊರ್ಪಲ್ಲು’ ಎಂದು ಬಳಸಿ ‘ಸುಲಿಪಲ್ಲು’ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಆವರಣದಲ್ಲಿ ನೀಡಬಹುದು.

‘ಓಡನ್ ಪಯಣ’ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ‘ಉಡನ್ ಪೋಕ್ಕು’ ಎಂಬ ಪದದ ಅರ್ಥವೇನೆಂದರೆ ನಲ್ಲ ನಲ್ಲೆಯರು ಪ್ರೇಮಿಸಿ, ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ ನಲ್ಲನು ನಲ್ಲೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಇದನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿದರೆ ‘ಜೊತೆ ಪಲಾಯನ’, ‘ಓಡಿ ಹೋಗುವುದು’ ಎಂಬ ಹೀನಾರ್ಥವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಕಡೆ ಅನುವಾದಕನು ಸೃಜನಶೀಲನಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಜಾಯಮಾನಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವ ಹಾಗೂ ತಮಿಳಿಗೆ ಸಂವಾದಿ ಪದವಾದ ಕನ್ನಡದ ‘ಓಡನ್ ಪಯಣ’ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಸೂಕ್ತ.

ಸೃಜನಶೀಲ ಮೂಲ ಕವಿ ಅಥವಾ ಲೇಖಕರು ಅನುಸರಿಸಿದ, ಅಳವಡಿಸಿದ ಅರ್ಥ, ವಿಚಾರ, ಭಾವ, ಧ್ವನಿ, ತಾಳ, ಲಯ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೃಜನಶೀಲ ಅನುವಾದಕನೂ ಕೂಡ ಲಕ್ಷ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ತರಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರದ್ಧೆ ವಹಿಸಿ ಅನುವಾದಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. (ಜೊತೆಗೆ ಮೂಲ ಕವಿ, ಲೇಖಕರಂತೆಯೇ) ಕವಿತೆಯಾಗಲಿ, ಕಥೆಯಾಗಲಿ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಕಾರದ ಅನುವಾದವಾಗಲಿ, ಅನುವಾದಿಸಿದ ನಂತರ ತಪ್ಪೇನಾದರೂ ಉಂಟೆ? ಎಂಬುದನ್ನು ವಾಚಿಸಿ ನೋಡಬೇಕು. ಓದುಗರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ಓದಿ ವಿಮರ್ಶಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಗುರುತರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಅನುವಾದಕನಿಗೆ ಇರಬೇಕು.

ವಿವಿಧ ಕವಿಗಳ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸೋಣ.

ಉದಾ: ಕುವೆಂಪುರವರ ಜಲಗಾರ – ನಾಟಕದ ಒಂದು ಸಾಲು.

ಕನ್ನಡ: “ಎನಿತು ಸೊಗಮೀ ಎಲರ್ ದುಡಿದು ಬಳಲಿದ ಮೈಗೆ”.

ತಮಿಳು: “ಎತ್ತನೈ ಸುಗಂ ಇಕ್ಕಾಟ್ಟು ಉಳ್ಳೆತ್ತು ಸೋರ್ಂದ ಉಡಲುಕ್ಕು”.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿದರೆ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆಡುವ ನುಡಿ ಪದ ಪ್ರಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಾಮ್ಯತೆ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಎಂ. ಆರ್. ಕಮಲ – ಶಕುಂತಲೋಪಾಖ್ಯಾನ

ಕನ್ನಡ: “ಪುರುಕುಲದ ಅರಸು ಬೇಟೆಗೆ ಬಂದವನು ಬೇಟೆಯಾಡಿಯೇ ಬಿಟ್ಟ”.

ತಮಿಳು: “ಪುರುಕುಲತ್ತಿನ್ ಅರಸನ್ ವೇಟ್ಟೈಕ್ಕು ವಂದವನ್ ವೇಟ್ಟಿಯಾಡಿಯೇವಿಟ್ಟಾನ್”.

ತಮಿಳಿನ ಕವಿ ಹಾಗೂ ಗೀತ ರಚನೆಕಾರ ವೈರಮುತ್ತು ರವರ ‘ಎಲೆ’ ಎಂಬ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ
 ‘ಕಾಟ್ರಿನ್ ತುಣೈಯೋಡು
 ಕಲಕಲವೆನ್ನು ಸಿರಿತ್ತೇನ್’
 ‘ಅನಿಲನ ಜೊತೆಗೂಡಿ
 ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಕ್ಕೆ’

ಈ ಮೇಲಿನ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಟ್ರಿ ಎಂದರೆ ಗಾಳಿ, ಪವನ, ವಾಯು ಎಂಬುದಾಗಿ ಬಳಸಬಹುದಿತ್ತು. ತಮಿಳಿನ ‘ಕಲಕಲ’ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಸಂವಾದಿಯಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಿಲಕಿಲನೆ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಬಹುದು. ಅಂತ ಅನುವಾದಕನ ಮನಕ್ಕೆ ಹೊಳೆದ ಕೂಡಲೇ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗದೆ ಪ್ರಾಸಬರುವ ಸಲುವಾಗಿ, ತಾಳಲಯದ ಕಾರಣ ‘ಗಾಳಿ’ಗೆ ಬದಲಾಗಿ ‘ಅನಿಲ’ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಚೆನ್ನ ಹಾಗೂ ಸೂಕ್ತ.

ಮೂಲ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಮಿತವಾದ ಪದ ಬಳಕೆ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾ: ವೈರಮುತ್ತು ರವರ (‘ಪಾಲ್ ವಿನೈಯಾಳಿ’) ‘ವಾರಾಂಗನೆ’ ಈ ಕವಿತೆಯ ಎರಡು ಸಾಲು.

ತಮಿಳು: “ಇರೈಪ್ಪೈ ನಿರಪ್ಪವಾ

ಕರುಪ್ಪೈಯೈ ಪ್ಪಟ್ಟಿನಿಯಿಟ್ಟಾಯ್”

ಕನ್ನಡ: “ತುತ್ತಿನ ಚೀಲವ ತುಂಬಿಸಲೆಂದೇ

ಗರ್ಭಚೀಲವ ಉಪವಾಸವಿರಿಸಿದೆಯಾ?”

ಮೂಲ ಭಾಷೆಯ ಸೊಗಡನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅನುವಾದಿಸುವಾಗ ಅನುವಾದಕನು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು.

ಉದಾ: ತಮಿಳಿನ ಲೇಖಕರಾದ ಮ. ರಾಜೇಂದ್ರನ್ ರವರ ಒಂದು ಕಥೆಯ ಹೆಸರು ‘ತಿರುಟ್ಟು’ (‘ಕಳ್ಳತನ’) ಈ ಕಥಾ ಹಂದರ ಹೀಗಿದೆ: ಒಂದು ಕೋಳಿ ಕಳುವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ನೆರೆ ಹೊರೆಯವರೊಂದಿಗೆ

ಜಗಳವಾಡಿದಾಕೆಯ ಮಡಿಲಿಗೇ ಬಂದು ಕೋಳಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿ ಮುಜುಗರಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ತನ್ನ ಕೋಳಿಯನ್ನೇ, ಸ್ವತಃ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ, ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಯ್ದು, ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ ತಿಂದು ಮುಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಥೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಒಂದು ವೇಳೆ ಅನುವಾದಕರು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ 'ಕೋಳಿ' ಎಂತಲೋ, 'ಕೊಕ್ಕರಕ್ಕೋ' ಎಂತಲೋ ಬಲಾಯಿಸಿದ್ದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಮೂಲ ಕಥೆಗಾರರ ಕಥಾ ಆಶಯ, ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಹಾಳಾಗುತ್ತದಲ್ಲವೇ? ಇಂತಹ ಕಡೆ ಅನುವಾದಕನು ಸೃಜನಶೀಲನಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗೆ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಜನಕ 'ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್' ಅವರ ಒಂದು ಕಥೆಯ ಹೆಸರು 'ಪೊನ್ನಗರಂ', ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಡು ಬಡತನ ಕೊಳಚೆ ನಿವಾಸಿಗಳು ಪಾತ್ರಧಾರಿಗಳು ಬೇಕೆಂದೇ ಲೇಖಕರು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ 'ಹೊನ್ನಿನನಗರ' ವ್ಯಂಗವಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಹೀನವಾಗುತ್ತದೆ.

ವೈರಮುತ್ತು ಅವರ 'ಸಿರಗಾಯಣಂ' ಇದು ಕವಿತೆಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆ. ಈ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿದೇಶಿ ಹಕ್ಕಿ ನಮ್ಮ ನಾಡಿಗೆ ಬಂದು ಹೇಗೆ ಬಂದೂಕಿನಿಂದ ಮರಣ ಹೊಂದುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸುದೀರ್ಘವಾಗಿ ಈ ಕವಿತೆ ಹಕ್ಕಿಯ ಕಥೆಯೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಸರನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸದಿರುವುದೇ ಒಳಿತು 'ರೆಕ್ಕೆಯಾಯಣಂ' ಎಂಬುದು ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ತ.

ಒಬ್ಬ ಕವಿಯಾಗಲಿ, ಲೇಖಕನಾಗಲಿ ಒಂದು ಶೂನ್ಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೂ ರಚಿಸಲಾರ. ಆತನು ಎಂದೋ ಓದಿ ಆಕರ್ಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾದ ಸಾಲು, ಪದ್ಯ, ಕೃತಿ, ತನ್ನ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೂಲಕ ಪಡೆದ ವೈಚಾರಿಕತೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ವಿಚಾರ, ಆಚರಣೆ, ಪದ್ಧತಿ, ಇವುಗಳು ಅವನನ್ನು ಸದಾ ಕಾಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ತನ್ನ ನೈಜ ಅನುಭವ, ಪ್ರತಿಭೆಯ ಒರೆಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಸ್ವಂತಿಕೆಯ ಕಾರಣ ಸೃಜನಶೀಲ ಕವಿ ಅಥವಾ ಲೇಖಕನಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಈ ಅಂಶ ಒಬ್ಬ ಅನುವಾದಕನಿಗೂ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ, ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಮೂಲ ಕೃತಿಯನ್ನು ಪದಶಃ ಅನುವಾದ ಮಾಡದೆ ಮೊದಲು ಒಂದು ಕವಿತೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ಕತೆಯನ್ನು ಓದುತ್ತಾನೆ. ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡು ಲಕ್ಷ್ಯ ಭಾಷೆಗೆ ತರಲು ಸೂಕ್ತ ಪದಗಳನ್ನು ಅರಸುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಶಬ್ದಕೋಶಗಳ ನೆನಪಿನ

ಗಣಿಯಿಂದ ಸೂಕ್ತವಾದುದನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಬರೆದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಓದುತ್ತಾನೆ. ಮೂಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದಾಗ ಉಂಟಾದ ಅನುಭವ ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ಕೋಪ, ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ, ವ್ಯಂಗ್ಯ, ವಿಡಂಬನೆ ಮುಂತಾದವು ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದಿವೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಅಂದರೆ ಒಬ್ಬ ಅನುವಾದಕರು ವಿಮರ್ಶನಾ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಅನುವಾದವೆಂದರೆ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯುಂಟಾಗದಂತೆ ಅನವಶ್ಯಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವಹಿಸದೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಅಂದರೆ ತದ್ರೂಪಾಗಿ ಅದೇ ಅರ್ಥ, ವಿಚಾರ, ಭಾವ, ತಾಳ, ಲಯ, ವ್ಯಂಗ್ಯ ಕಾಕು, ಬರುವಂತೆ ಅನುವಾದಿಸಬೇಕು. ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಚ್ಯುತಿ ಬಾರದಂತೆ ಲಕ್ಷ್ಯಭಾಷೆಗೆ ಹೊಂದುವ ಪ್ರಾಸವನ್ನು ತರಬಹುದು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಅನುವಾದವೆಂದರೆ ಮೂಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕ್ಲಿಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಸರಳಗೊಳಿಸದೆ, ಸರಳತೆಯನ್ನು ಕ್ಲಿಷ್ಟಗೊಳಿಸದೆ ಅನುವಾದಕನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಮೂಲದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸೇರ್ಪಡೆಮಾಡದೆ ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಆಯಾಯಾ ಮೂಲಭಾಷಾ ಕವಿ, ಲೇಖಕರು, ಅನುವಾದಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವತಃ ತಾವೇ ರಚಿಸಿದ ಅನುಭವವನ್ನು ತರುವಂತೆ ಅನುವಾದಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಓದುಗನಿಗೆ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯ ಹಿಡಿತವಿದ್ದು ಓದಿನೋಡಿದಾಗ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣದೆ ತಾದ್ರೂಪ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುವಂತೆ, ಜೊತೆಗೆ ಮೂಲ ಭಾಷೆಯ ಸೊಗಡನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅನುವಾದಕನು ಅನುವಾದಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ನೈಜ ಅನುವಾದವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿಯಾದ ಅನುವಾದಕನು ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಳ್ಳ ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತಿಯಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಒಂದೇ ಮೂಲ ಕೃತಿಯ ಹಲವು ಅನುವಾದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕಾಣಲಾಗುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನ, ಅನುಭವ, ಪ್ರತಿಭೆ, ಶಬ್ದಕೋಶಗಳ ಪರಿಚಯ ಇವುಗಳೂ ಸಹ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಮೂಲಭಾಷೆಯ ಭಾವ, ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಖಚಿತವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಅನುವಾದಕನು ಲಕ್ಷ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಸೃಜನಶೀಲ ಅನುವಾದಕನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಅನುವಾದಕನು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಫಲಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಭಾಷಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಅನುವಾದ ಮಾಡುವವರು ಉಂಟು. ಭಾಷಾಂತರಕಾರರು ಸಹ ಮೂಲ ಲೇಖಕರಂತೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ

ಇರಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಉತ್ತಮ ಅನುವಾದಕರಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹ ಖೇಡಿತರಾಗದೆ, ಸಮರ್ಪಣಾಭಾವ ಹಾಗೂ ಏಕಾಗ್ರ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಅನುವಾದ ಕೈಗೊಂಡರೆ ಉತ್ತಮ ಅನುವಾದಗಳು ದೊರಕಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬೋಧನೆ, ಡಾ. ಎನ್. ಬಿ. ಕೊಂಗವಾಡ, ವಿದ್ಯಾ ನಿಧಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ದ್ವಿತೀಯ ಆವೃತ್ತಿ, 2012.
2. ವಿಶ್ವ ಕಥಾ ಕೋಶ, ಸಂಪಾದಕರು: ನಿರಂಜನ, ನವಕರ್ನಾಟಕ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಪ್ರಥಮ ಆವೃತ್ತಿ, 1982.
3. ಕಥೆ ಕಥನ, ಡಾ. ಎಸ್. ಪ್ರಸನ್ನ ಸ್ವಾಮಿ, ಧಾತ್ರಿ ಪುಸ್ತಕಾಲಯ, ಪ್ರಥಮ ಆವೃತ್ತಿ, 2007.
4. ತಮಿಳಿಲ್ ಸಿರುಕದೈ ವರಲಾರುಂ ವಳರ್ಚಿಯುಂ, ಪೆ. ಕೋ ಸುಂದರರಾಜನ್ (ಸಿಟ್ಟಿ), ಕೋ. ಸಿವಪಾದಸುಂದರಂ, ಮದ್ರಾಸ್, ಪ್ರಥಮ ಆವೃತ್ತಿ, 1989.
5. ಕದೈಕ್ಕಲೈ, ಅಗಿಲನ್ ತಾಗಂ, ಚೆನ್ನೈ, ಆರನೇ ಆವೃತ್ತಿ, 2002.
6. ವೈರಮುತ್ತು ಕವಿದೈಗಳ್, ಸೂರ್ಯ, ಚೆನ್ನೈ, ಏಳನೇ ಆವೃತ್ತಿ, 2004.
7. ಓಮನದಿ, ಮ. ರಾಜೇಂದಿರನ್, ಕವಿತಾ, ಚೆನ್ನೈ, ಪ್ರಥಮ ಆವೃತ್ತಿ, 2001.
8. ವೈರಮುತ್ತುರವರ 33 ಕವಿತೆಗಳು, ಅನುವಾದ: ಪ್ರೊ. ಮಲರ್ ವಿಳಿ ಕೆ., ಕ್ರೈಸ್ತ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ, ಪ್ರಥಮ ಆವೃತ್ತಿ, 2009.
9. ಕಳೈತನ (ಕಥೆ), ಮ. ರಾಜೇಂದಿರನ್, ಪ್ರೊ. ಮಲರ್ ವಿಳಿ ಕೆ. ತರಂಗ, 2008.
10. ಮಾತನಾಡುವ ಮಂಚಿ (ಕಥೆ), ಪುದುಮೈಪ್ಪಿತ್ತನ್, ಅನುವಾದ: ಪ್ರೊ. ಮಲರ್ ವಿಳಿ ಕೆ. ಅನಿಕೇತನ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, 2009-2010.